

НОВИНЕ ШЕСТЕ

ЛУЧЕ, ДАНАС, СУТРА.

Упознајмо директора Шесте

Имала сам ту част да поразговарам са новим директором наше школе Радисавом Милићем који ми је радо испречао нешто више о себи, свом животу и раду.

Наиме, господин Радисав је наш награђивани књижевник који се и даље активно бави књижевним радом. Објавио је седам књига поетске и прозне садржине, велики број есеја и књижевних критика.

Нека од директорових дела су: „Реч о речима" (1998), „Сејач реч сеје" (2001), „Киша и млеко" (2018)...”У кругу“... (2020.) и неколико романа за децу

- За почетак бих волела да пробате да се вратите у наше године. Да ли Вас је одувек занимала књижевност, која су била Ваша интересовања када сте били средњошколац?

Ако би „одувек“ значило само средњу школу, мој одговор би био да ме је увек занимала књижевност, чак помало и опсесивно. Истина је да сам имао један „прекид“, да га тако назовем, када сам био у раном пубертету и кад сам био део вршњаче побуне против свега, па и против обавезе читања књига. Тада су моја интересовања била више окренута музици и бенду чији сам био део. Срећом, то је кратко трајало и није оставило видљивог трага. Сматрам и да млад човек много тога може научити и изван књига, а о темама које третирају књиге, јер теме које обрађују књиге су, заправо, око нас и у животу. Оно што је симпатично у мом односу са књигама је да су ме родитељи, због превише усамљеништва и целодневних читања књига и недружења после 5. разреда, водили психологу мислећи да сам потпуно „застранио“. Књига је у мојој породици имала статус инцидента, па је разумљиво што неко ко сатима само чита није изгледао баш „најздравије“.

- Која књига Вам је посебно остала у сећању, а да сте је прочитали у том периоду живота?

Један инцидент који је био везан за моје здравље у време средњошколског живота вратио ме је књигама, а потпуну моју посвећеност књигама и дубоким размишљањима о животу и смислу живота изазвале су књиге Хермана Хесеа, а посебно „Сидарта“, „Демијан“ и „Степски вук“. После тога уследио је контакт са магичним реализмом, Карлосом Кастанедом, Борхесом, Маркесом и филозофијом Фридриха Ничеа и од тада сам потпуно посвећен књигама и књижевности, али и другим областима људског духа као што су теологија, психологија, антропологија, чак и мистика у најужем смислу. Некад и није важно

какву објективну вредност имају књиге које сте прочитали колико праву вредност представља утицај који на нас у одређеном тренутку имају. Мене су потпуно промениле.

- Већ знамо да сте добитник многих књижевних награда. На коју сте највише поносни и зашто?

На то питање је јако тешко одговорити, заиста тешко, јер је награда много било и јер су све некако биле важне, али мислим да је најприближније истини да сам најсрећнији био када је мој рукопис песама „Реч о речима“ био проглашен најбољим рукописом прве књиге у тадашњој Југославији, али најиспуњенији сам био када је мој роман „У кругу“ добио награду за најбољи роман по избору Завода за уџбенике и наставна средства у Источном Сарајеву. Једно је била младалачка срећа која је будила невероватну веру у вредност онога што радим, а друго је било доказ да сам на правом путу. Унутар себе, био сам задовољан оним што радим, а ово је било спољашње вредновање и доказ више да то што радим неко види и позитивно вреднује.

- Да ли можете да издвојите неко Ваше дело од осталих дела која сте написали?

Ово је је једно од најтежих могућих питања, али које, нажалост, тражи ипак прецизан одговор. Књиге су писцима као деца и тешко је одлучити се које волите највише, али ако томе покушам да приђем без емоција и са рационалним ставом, то је свакако роман „Киша и млеко“. То је роман који сам писао годинама, јако слојевит и вишезначан, роман „тока свести“ који говори о последњим данима Сергеја Јесењина у хотелу Англетер, пре него што су га убили или се убио. То је по много чему песнички роман, каквих скоро и да нема, написан изузетно емотивно, али и са снажним мисаоним слојем који садржи важне истине и размишљања о нашим животима. Многе дилеме заједничке су свим људима.

- Да ли сте задовољни Вашим а и нашим досадашњим радом у Шестој?

Не спадам у људе који умеју да буду до краја задовољни и некако мислим да је то незадовољство собом управо онај потенцијал који нас гура даље и подстиче да напредујемо и стварамо, да будемо бољи. Дакле, управо та тежња ка савршеном, које никако не можемо да досегнемо, чини нас бољим у сваком погледу. Мислим да је прошла година била година упознавања са људима и њиховим потенцијалима, са могућностима за промене на боље и припремањем услова за то. Међутим, специфичност школске године, због ковида 19, није дозволила готово никакву инвентивност, нити могућност доношења планираних промена и афирмацију идеја које сам имао, већ искључиво сналажење у тешким околностима организације наставе. С друге стране, добио сам довољно времена да схватим шта треба да

се ради када услови то дозволе и верујте да ћемо много тога новог урадити. Биће Шеста за понос и нама и локалној заједници.

- Шта Вам је циљ као директору ове гимназије?

Мислим да је суштина у развоју и дистрибуцији потенцијала ове гимназије. Она има сјајне људе међу наставницима и изванредне ученике и то је њен највећи потенцијал. Вредност једне школе, па и друштва, су људи, а не зидови и опрема школе. Треба пробудити квалитет у људима, а затим им дати подршку и обезбедити средства за напредовање и постизање циљева. Живимо у времену када је тешко мотивисати људе да раде и стварају и то мора бити најважнији циљ. Ако бих у једној реченици морао да искажем циљ онда би он гласио: „Претворити Шесту београдску гимназију у најважније место на Звездари, ослободити креативни дух људи и обезбедити им услове и опрему да то и постигну.“

- Које је Ваше мишљење о комбинованој настави коју тренутно похађамо?

Тешко је судити о врлинама онога што се мора. Све ово што нас је снашло као друштво, а не само као школу, заслужује најпре да га прихватимо као чињеницу живота унутар којег се морамо снаћи најбоље што можемо. Комбинована настава, као и онлајн, нужна је, изнуђена и једина могућа у овим условима. Не треба плакати за редовном наставом, јер за њу сада нема безбедних услова. Треба прихватити комбиновану наставу и радити најбоље што можемо да бисмо остварили најбоље могуће успехе у изнуђеним условима. Комбинована настава је јако тешка за организовање, али и у примени. Небројено је много проблема који се морају решити да би све било како треба. У њој, наравно, недостаје најбоље могуће напредовање које обезбеђује директна настава, али и објективно оцењивање које није важно само наставницима него и ученицима. Ни вама не требају добре оцене ако нису реалне, а често нису, јер је тешко објективизовати оцењивање у полукућним условима. Ипак, док не дочекамо пуне школе, морамо прићи комбинованој настави као јединој шанси да радимо и напредујемо. Добри наставници Шесте, у које заиста верујем, и марљиви ученици којима се надам, могу комбиновану наставу од проблема претворити у изазов.

- Шта желите да поручите ученицима наше школе?

Волим једну кинеску пословицу која гласи: „Не зидај врата већа од куће, ни прозоре мање од очију.“ У преводу са кинеског, верујте у себе, стварајте, мењајте себе и свет, напредујте, борите се, али будите свесни и оног што заиста знате и можете, шта су ваше реалне способности и таленти. Спознаја о ономе што не можете, нека вам служи као модел за напредовање, почетак од кога крећете, а спознаја о ономе што можете нека вам буде обавеза коју морате да испуните према себи, одговорност према својој породици и друштву чији сте део. Ван посла бих поручио: волите, много волите...То је најбољи начин да сте срећни и да све ово друго успе.

- И за крај, како бисте описали себе у три речи?

Мислим да имам право да бар на једно питање не одговорим. Уколико бих одговорио на ово, изгледало би како нескромно хвалим себе. Зато ћу цитирати своје пријатеље, који кажу да сам истрајан у стизању до циља, добар човек и пријатељ и неуморан у раду и стварању. Ја мислим да претерују.

Желела бих да се захвалим директору на издвојеном времену и на свеукупној подршци коју пружа Ученичком парламенту у остваривању разних идеја. Надамо се наставку ове лепе сарадње.

Милица Мишић 3/4

Портрет професора из младости Андрија Влајић

1. Када сте рођени и где?

- Рођен сам 8. фебруара 1975. године у Јагодини (тада Светозареву).

2. Како сте у себи открили шире интересовање за бављење физичком активношћу?

- Од малих ногу сам играо фудбал, дружио се, трчао, скакао... Значи, читав мој живот је обележен физичким активностима. Од малих ногу сам био предодређен само за спорт.

3. Од када радите у овој школи, и у којим сте другим школама, наравно, ако их је било, радили?

- Званично сам у ову школу дошао 2010. године и у почетку сам радио само у малом проценту, па се тај проценат повећавао, да бих, чини ми се, 2016. године дошао до 100% могведеног радног времена овде. Од 2001. године радио сам у Спортској гимназији, па сам онда радио у АТШ-у (Архитектонска техничка школа), радио сам мало и у Текстилној школи и годину дана у ОШ „Старина Новак“, такође у малом проценту.

4. Који Вам је омиљени спорт?

- Ја волим све колективне спортове, пре свега, игре са лоптом. Највише сам волео фудбал и живео сам зарађујући од фудбала док сам студирао и похађао средњу школу.

5. Имате ли омиљени филм? А ако не, који Вам је омиљени филмски жанр?

- Волим комедије, немам много времена и не волим телевизор да гледам, али, волим и домаће серије, филмове, нпр. „Ко то тамо пева“ и сличне.

6. Имате ли омиљени музички жанр?

- Нисам посебни љубитељ музике. Не волим само новокомпоновану музику. Волим забавну, народну музику, у смислу старијег датума. Не волим свадбарску и новокомпоновану турбо-фолк музику.

7. Волите ли да путујете и која Вам је омиљена дестинација?

- Нисам имао баш много прилике да путујем. Највише ми се допадају Шпанија и Италија које сам посетио једном приликом. Наравно, да не помињемо ове околне земље, као што је Грчка, које углавном посећујемо ради одласка на море.

8. Имате ли неке узоре?

- Немам неког конкретног, али углавном су ми сви узори из сфере спорта.

9. Имате ли омиљену књигу?

- Омиљена књига ми је „Река с четири ушћа“ аутора Сенише Ковачевића.

10. Реч којом бисте описали себе?

- Спорт.

11. Како сте задовољни ученицима којима предајете тренутно.

- Чињеница је да се дефинитивно мењају генерације, углавном у захтевима и способностима. Нису на нивоу где су били претходни ученици, али волим свој посао и своје ученике.

12. На којим све такмичењима школа учествује и који је највећи успех који сте до сада, у вези са тим, остварили као професор?

- Било је доста значајних резултата. Био сам на републичком такмичењу са фудбалерима у АТШ-у, био сам на републичким такмичењима док сам радио у Спортској гимназији. У овој гимназији, две године узастопно држимо титуле са пливачима на републичким такмичењима (Пуцаревић Матија). Тренутно учествујемо на такмичењима у фудзалу, и за мушкарце и за девојке, исто важи и за одбојку и кошарку. На кошарци учествују само мушкарци, а од осталих учествујемо на такмичењима из пливања, стрељаштва, ватерпола, цудоа и оријентиринга. Укратко, баш смо активни!

13. Шта тренутно највише замерате својим ученицима?

- Ученици би требало да имају мало више интересовања и амбиција према физичкој активности. Нису довољно физички активни, због себе, а не због часова физичког. Није реч само о оцени, већ је најважније здравље. Било би паметно да мало више времена проводе напољу дружећи се, скачући, трчећи или обављајући неки други вид физичке активности, макар она и не била организована.

Довољно би било да се играју нечег, док су деца, наравно, пошто и то представља неки вид физичке активности. Под тим мислим на, на пример, баскет са друштвом, жмурке (док су били мали), између две ватре, прескакање ласта... Све то представља неке видове физичке активности који доприносе развоју наше личности.

14. Шта бисте поручили својим ученицима?

- Вежбајте и будите здрави.

15. Каква очекивања имате за будућност, као професор и у свеопштем смислу.

- Немам нека посебна очекивања. Каква је сад ситуација, чини ми се да ће у будућности бити још теже радити са ученицима, конкретно, везано за мој предмет, јер ученици све мање времена проводе бавећи се физичким активностима. Очекујем да држава покрене иницијативу и неку стратегију која ће физичку активност увести у свакодневни живот. Под тим, мислим да буде, не само обавезна у школи, него да деца могу бесплатно да се баве спортовима у оквиру спортских клубова или да се да било какав други подстицај физичкој активности ван школских часова. Волео бих да се часови физичког одржавају сваког дана.

Портрет професора у младости - Љиљана Павловић Шудић

Сви ђаци су се макар једном запитали како је изгледала младост њихових професора. Какви су били ђаци? Какво им је било друштво? Какви су били њихови професори? Често се питамо да ли се икада сете тог периода и саосећају ли се понекад са нама. Одговоре на ова питања дала нам је професорка историје Љиљана Павловић Шудић, која се присећа своје младости и радо говори о њој.

Нешто што можда нисте знали, наша професорка историје је, заправо, похађала „Шесту београдску гимназију”, баш као и ми сада! У средњој школи је била од 1983. до 1987, те је било веома интересантно сазнати колика је разлика између школског живота младих тада и данас, и да ли разлика уопште постоји.

Професорка истиче да су њени професори били веома строги и захтевни, али оно што воли да нагласи, јесте да су сви заправо били добри људи. Упркос захтевном школском систему, Љиљана је успела да се истакне и докаже на многе начине. Каже како је била добар ђак и како је, заправо, доста труда улагала у школу. Наравно, школа јој није била једини приоритет, као ни већини тадашњих ђака. У слободно време тренирала је одбојку, свирала клавир, а похађала је и драмске часове. Трудила се да се истакне на разним пољима, па је током гимназијских дана уређивала и писала за новинарску секцију. Још једна ствар којом се професорка веома поноси јесте време које је проводила радећи на “Студију Б” .

Иако је у животу била прилично заузета, увек је успевала да издвоји време за друштвени живот. Волела је дружења, а говори и како је то једна од ствари које јој заиста највише недостају из младости. Често су се окупљали око улаза у зграде, као и у околним парковима. Признаје нам како, иако су млади тог времена то углавном волели, она није често одлазила у дискотеке. Оне су јој биле исувише бучне, па је преферирала тиша места и мања окупљања.

На питање о томе шта би из прошлости најрадије волела да види у садашњости, одговара нам како би дефинитивно вратила дружење. Говори како јој се чини да се време све брже креће и како би најрадије волела да људи мало успоре и уживају у тренутку.

С обзиром на то да данас ради у својој бившој школи, она на најбољи начин разуме муке кроз које ми пролазимо. Разуме нашу потребу да се уклопимо у нову средину, а опет истакнемо као индивидуе. Својом причом мотивисала нас је да уживамо у младости и да је увек носимо са собом.

Детињство наставнице математике – Ивана Стојановић

1. Која књига из детињства Вам је остала у најбољем сећању?

Волела сам да читам књиге о дивљем западу. Једна од њих, мени најдража, јесте „Винету“.

Винету је за мене био оличење храбрости и поштења. Увек сам тежила да будем као мој јунак, да помогнем пријатељу, а неправду исправим.

2. Који жанр музике сте слушали?

Волела сам поп музику. Највише сам слушала Здравка Чолића чије плоче сам пуштала на грамофону. Мама је умела да се наљути јер је то некада трајало до касно увече.

3. Ко је на Вас вршио највећи утицај, у позитивном смислу?

То су били тетка и тата. Били су подстицајни за мене јер су били благе природе, увек пуни разумевања и спремни да саслушају и дају савет.

4. О чему сте маштали, као мали, да будете једног дана?

Све до факултета, део летњег распуста сам проводила код тетке и тече који су били лекари.

Дуго времена сам мислила да ћу студирати медицину, али љубав према математици је ипак била јача.

5. Који филм је у Вама пробудио најјаче емоције?

Било их је више, али ћу издвојити цртани филм „Бамби“. Доживела сам велику тугу када је Бамби остао без мајке, а те емоције се памте читав живот.

6. Путовање за памћење и зашто?

По завршетку осмог разреда била сам у Кенији где је мој тата радио. Била сам очарана природом али и запрепашћена сиромаштвом које се видело на сваком кораку.

Људи су и поред тога били топли и срдачни. У то време се о сиди код нас мало знало, али у Кенији су новине писале о сиди и на десет страна. Када смо пролазили кроз једно мало село, водич нам је рекао да су сви у њему заражени. Нисмо смели да излазимо из кола јер су и мајмуни били заражени, а волели су да се друже са људима.

7. Који Вам је хоби био у детињству?

Као мала, волела сам да играм кликере тако да сам их скупљала. Било је тешко набавити их, па смо се борили за њих.

8. Којим спортом сте се бавили?

Играла сам фолклор, док сам у школи била у рукометној екипи.

9. Како сте убијали досаду?

Ми нисмо имали интернет и мобилне телефоне, али смо свако поподне играли ластич, фудбал, између две ватре...Сећам се једном сам играла фудбал са друштвом из улице и нисам хтела да уђем у кућу и завршим састав из српског језика. Наравно да сам га после на брзака написала . Мама је дошла и исцепала страну јер је све ишло укриво, па сам опет све писала испочетка.

10. Како сте се облачили као мали?

Не сећам се тачно јер ми то није било важно, мислим да је то био цинс. У школи смо носили кецеље па на гардеробу нисмо обраћали пажњу. Само се сећам да сам волела да испробавам мамине хаљине и ходам у њеним штиклама.

Анђела Јовановић 1/4

Хуманитарни турнир у фудбалу – „За Сергеја“

У склопу обележавања Дана општине Звездара, 9. и 17. октобра одржана су два фудбалска турнира у циљу прикупљања новца за лечење Сергеја Милићевића. Организатори овог турнира су, поред ГО Звездара, и Дечије фудбалске асоцијације/Мини-Макси лига. Први турнир је одржан у Балону Спортског центра „СОС“, а други у Балону Спортског центра „Олимп-Звездара“. Учествовале су екипе које су пријавиле институције и фудбалски клубови Звездара, Хајдук Лион, ФК Олимпик и други. На турнирима су учествовала деца узраста до 10 година. Подршку турниру дали су Горан Друлић, некадашњи репрезентативац, Љубиша Тумбаковић, бивши селектор фудбалске репрезентације Србије и Владимир Петровић Пижон, најпознатији као некадашњи играч ФК Црвена звезда.

ZA SERGEJEV ŽIVOT!

POŠALJI BROJ
1119
NA 3030
cena SMS poruke je 200 rsd
(pdv se ne naplaćuje)

HUMANITARNA FONDACIJA
BUDI HUMAN Aleksandar Sapić

DINARSKI: 160-6000001216645-30
DEVIZNI EUR: 160600000121706337
IBAN: RS35160600000121706337
SWIFT/BIC: DBDBRSBG

BUDI HUMAN

Сергеј Милићевић, рођен 15. маја 2011. године, тренутно болује од тумора на мозгу, дијагностикованог када је имао свега осам месеци. Од тада, па наредних десет година, лечио се на клиници Ачибадем у Истанбулу. Прошао је кроз три операције и, наизглед, деловало је да је болест излечена. Међутим, ове године, тумор је рецидивирао што је резултовало потребом за још једним хируршким одстрањивањем. Од тада, догодио се сплет трагичних догађаја за његову

породицу. Утврђено је да се запушио резервоар уз помоћ којег се извлачи садржај цисте коју тумор прави, те је било потребно обавити нову операцију. С обзиром на то да ситуација са пандемијом ковида-19 отежава приступ лекарским прегледима, на прегледе се чека обично по више сати, али и дуже. Током боравка у Истанбулу, цела Сергејева породица се

заразила, а од исте болести је његов отац, Саша, преминуо. Сергеј је ученик Основне школе „Јелена Ћетковић“.

На фотографији се налази Сергеј са породицом (фотографисано код Рамске тврђаве)

На првом турниру, почетни ударац је, симболично, извео Горан Друлић, као промотер турнира. У оквиру турнира одржане су полуфиналне и финална утакмица. У првој полуфиналној утакмици, **ОФК Змајеви** однео је победу над **ФК Хајдук Лион** резултатом **3:2**, а у другој **ФК Олимпик** над **ФК Лацио** после извођења пенала резултатом **3:1 (пре пенала 1:1)**. Победници прва два полуфинална меча надметали су се у финалној утакмици у којој **ФК Олимпик** односи убедљиву победу над **ФК Змајеви** резултатом **4:1**.

Награду за првопласирани тим, **ФК Олимпик**, уручили су председник општине Звездара Владан Јеремић и директорка ОШ „Јелена Ћетковић“ Љиљана Ристић. Другопласираном тиму, **ФК Змајеви**, награде су уручили председник ДФА Владан Шкорић и Ненад Станковић, професионални првак света у боксу. Трећепласираном тиму награде су уручили Спира Грујић, власник СЦ „СОС“ и Душан Игњатовић, члан већа ГО Звездара.

Фотографија са првог турнира, одржаног у Балону Спортског центра „СОС“

На другом турниру наступиле су екипе које су пријавиле јавне институције и фудбалски клубови са територије ГО Звездара: **ФК „Звездара“**, **ФК „Хајдук Лион“**, Предшколска установа Звездара, Спортски центар „Олимп“, Полицијска станица „Звездара“, КМФ „Коњарник“, Завод за статистику, **ФК „Црвена звезда“** Мали Мокри Луг, Градска општина Звездара. **ФК „Хајдук Лион“** је учествовао и на првом турниру.

На овом турниру, играном по систему Бергерових таблица, прво место освојила је екипа **Предшколске установе Звездара**, друго екипа **ГО Звездара**, а треће **ФК „Хајдук Лион“**. Ове екипе награђене су пехарима, као и најбољи играч и голман турнира.

Фотографија са другог турнира одржаног у Балону Спортског центра „Олимп-Звездара“

Од хуманитарног прихода са оба турнира прикупљено је укупно 73.020 динара, од чега на првом 57.020, а на другом 16.000 динара. За Сергејево лечење потребно је да се укупно прикупи 65.000 евра.

Уколико желите да помогнете Сергеју, можете помоћ уплатити слањем поруке **1119** на број **3030** или уплатом на динарски рачун **160-600001216645-30**.

Ненад Ранитовић 3-7

Занзибар – неки потпуно други свет

Крајем августа ове године имала сам прилику да посетим југоисток Африке. У питању је Занзибар, мало танзанијско острво смештено у Индијском океану. Непосредно пред одлазак доста сам размишљала и нагађала како све тамо може да изгледа. Постоји ли и једна сличност са европским земљама?

Посета овом острву оставља неизбрисив траг због своје незамисливе природе. Шуме су препуне различитих животиња и биљака, а локалци нађу начин да сваку искористе за нешто – што у исхрани, што за личну хигијену или у здравствене сврхе. Са друге стране, пред вама су бескрајне плаже, нестварне боје океана и игра плиме и осеке.

Елем, разлог зашто сам одлучила да ово своје искуство поделим са вама, јесу људи који живе тамо.

Породични пријатељ који је претходно посетио Занзибар ми је пред полазак рекао да не могу ни да претпоставим какви су локалци тамо и како живе док не одем и не уверим се сама. Верујем да је сваком прва асоцијација за овај део Африке сиромаштво, беда, неимаштина... Сложићу се да је тако, можда чак и горе од оног најгорег на које можете да помислите.

Људи који живе у селима праве куће од блата, балеге, трске и осталих материјала који се могу наћи у природи. Имала сам прилику да прошетам кроз једно овакво село, под именом Пађе.

Идући кроз село, до мене су дотрчавала дечица, крупних очију и најтоплијих осмеха која су нас са одушевљењем гледала. Многи од њих би ме задржали на кратко да се мало играмо, причамо и смејемо се заједно.

У селу које сам већ поменула, Пађе, посетили смо и основну школу која је оставила посебан утисак на мене. Школу не представља једна зграда и учионице у њој, што је нама прва асоцијација. У питању су четири кућице једна поред друге које се састоје од четири зида и

плафона. Неколико рупа у зидовима које представљају прозоре и једна за врата, а доле земљани под. Нека дечица седе на поду, нека у клупама, у зависности од величине учионице и броја ученика у једном одељењу.

Посетили смо једно одељење нижих разреда, чини ми се да су тек пошли у школу. Пожелели су нам добродошлицу песмом коју су отпевали заједно са учитељицом, након чега смо им поклонили нешто школског прибора и слаткиша које смо понели из Београда. Одушевила ме је чињеница колико нису алави,

већ препуни захвалности што је неко мислио на њих и донео им поклоне.

Упркос оваквим условима у којима се деца школују, интересантно је да је проценат неписмених у Танзанији мањи него у Србији. Да, у истој тој Танзанији која важи за једну од најсиромашнијих земаља света. Сви говоре енглески језик и споразумевање са локалцима нам ни у једном тренутку није био проблем. А зашто је све то тако? На територији целе Танзаније, укључујући и Занзибар, обавезно је првих десет година школовања. Последице које родитељи носе уколико њихова деца крше ово правило су врло ригорозне - углавном се добија затворска казна.

Поред летовања из снова које сам доживела одласком на ово путовање, могу рећи да је ово за мене, а и за много старије од мене, пре свега једна животна лекција. За дванаест дана, колико сам провела тамо, нисам имала прилику да видим локалца који не носи осмех на лицу, који није питао по неколико пута да ли ми свиђа овде и да ли ми треба нешто. Људи који живе на Занзибару су управо доказ како новац и престиж нису основни фактори за леп и испуњен живот. Нажалост, многи људи који нису навикли на такве услове живота можда и не схватају ову важну поруку коју деца и људи са Занзибара поручују, а то је да за срећу није неопходан новац

Парламент

Ученички парламент Шесте београдске гимназије, ове године на челу са Милицом Мишић, ученицом одељења 3-4, годинама уназад бележи сјајан успех у раду. У разговору са Милицом, она нам говори о својим намерама и циљевима, а и о утисцима о претходном раду.

Прошле године била си на положају заменика председника ученичког парламента. Шта те је подстакло да се кандидујеш за овогодишњег председника парламента наше школе?

Током прошле школске године имали смо мноштво ваннаставних активности са одличним исходима. Сарадња са прошлогодишњим председником УП и управом школе била је феноменална, имали смо сву њихову подршку, те сам се између осталог и због тога кандидовала. Желим да се ове године у истој мери посветимо разним пројектима, радионицама и хуманитарним активностима, ако не и више, и да дам свој допринос.

Прошле године налазила си се на врху организације хуманитарних акција за малену Анику и Нину које су биле веома успешне. Како је изгледала организација и реализација, можеш ли нам рећи мало више о самим хуманитарним акцијама?

Морам да признам да период организације није уопште дуго трајао. Од тренутка када ми је ова идеја пала на памет, све смо реализовали за непуних недељу дана.

Што се тиче наше хуманитарне акције за Анику, десила се октобра 2020. године. Било је стварно сјајно, за памћење. Започели смо је монодрамом “Милунка Савић” коју је извела позоришна глумица Весна Станковић у свечаној сали наше школе. Даље смо имали неколико пројекција култних српских филмова, такође у свечаној сали. Организовали смо и неколико базара испред школе на којима смо продавали рукотворине наших ученика, као и један базар у Кнез Михаиловој улици. Гостовали смо на већини телевизији. Можда нисмо много новчано помогли маленој Аники али смо проширили њену причу читавој Србији.

Када говоримо о маленој Нини, и њену причу смо испричали гостујући на многим телевизијама. Почели смо у мају 2021. године, хуманитарним фудбалским турниром који је организовао наш драги професор физичког, професор Дражен Вучак. Акцију смо завршили базаром у Кнез Михаиловој, који је такође сјајно прошао.

Овом приликом бих се посебно захвалила професорки Ани Ковачевић која нам је у реализацији свих ваннаставних активности огромна подршка.

Да ли, као председник ученичког парламента, имаш у плану хуманитарне акције и ове школске године?

С обзиром да нам је у плану да ову школску годину посветимо пројекту “Безбедност средњошколаца”, не знам колико ћемо имати времена за неке друге активности. Наравно, не искључујем ту опцију, пратићемо ситуацију. Ако будемо имали времена, подршку професора и ако епидемиолошка ситуација буде дозвољавала, увек сам за.

Поред поменуте позиције председника ученичког парламента, члан си Тима за сузбијање и борбу против вршњачког насиља. Који је ваш циљ, како подижете свест ученицима?

Почетком октобра прошле године се наша школа прикључила пројекту који сам поменула, “Безбедност средњошколаца”, у којем представљам Шесту заједно са другом и другарицом, Андријом Јовановић и Уном Нинић. Прошли смо кроз предвиђену обуку при Заводу за вредновање квалитета образовања и васпитања, али због хуманитарних акција које су тада биле у току, нисмо одмах кренули са реализацијом. Негде у јануару ове године почели смо да држимо једну радионицу интерактивног карактера коју је видео значајан број одељења наше школе, а базирана је на превенцији дигиталног насиља. Циљ нам је да подигнемо свест вршњацима о овом, нажалост, заступљеном проблему данашњице. Сматрам да смо доста успели у томе, јер се показало да је наша прича делотворнија него прича неког професора, односно неке одрасле особе, јер је генерално деци и занимљивије да слушају свог вршњака.

Презентација “Вршњачко насиље као учестали проблем у друштву” представљена је значајном броју одељења наше школе. Какав је даљи план за реализацију овог пројекта?

Да, драго нам је што смо успели да поделимо ову тему са великим бројем вршњака. Даљи план нам је да проширимо овај пројекат изван Шесте, за почетак на нашој општини, а договорили смо и сарадњу са Петом београдском гимназијом. Сигурна сам да нам то неће представљати никакав проблем, с обзиром да смо проширили тим. Обучили смо шесторо заинтересованих ученика из првог и другог разреда, те су и они сада спремни за држање радионице. Сада када нас је деветоро, моћи ћемо све да постигнемо. Нешто што нам даје ветар у леђа јесте огромна подршка коју имамо од директора, управе школе, професора и другара. Овим путем бих им се свима захвалила на томе.

Уна Нинић 3-4

Мој одлазак од куће

Ако се до сада никада нисте сретали са осуђивањем и чуђењем зашто одлазите од куће у тако раним годинама као што сам ја, онда сте много животних лекција пропустили. Првенствено ме осуђују и сумњају у мене зато што сам женско, а онда долази још осуђивања. Ако нисте кукавица да сањате о нечему и трчите ка томе, немојте да допустите да вас неко спречи. Застаните на тренутак и подсетитете се зашто сте све што сте радили до сад, радили.

Моје име је Лена и ја сам сада већ бивши ученик школе чије новине читате сваке године. Како сам била редован члан клуба новинара, за мене је велика част да имам могућност, чак са 500 километара удаљености да вам украдем који минут док читате мој извештај из прелепе државе Словеније. Првенствено бих хтела да вас упозорим, када се одлучите да одете од своје куће са само 19. година у другу државу ради студирања, без знања језика и људи, будите спремни да оставите своје срце и живце на сваком прагу. Када се уплетете у сазнање да сте упали на жељени факултет, схватићете, као што сам и ја

схватила, да то не представља само паковање кофера и одлазак на кафу са људима које ћете видети тек за три или више месеци.

Али лако је заплашити људе. Како да вас мотивишем да урадите исто што сам и ја урадила? Иако сам овде тек неких двадесетак дана, своју одлуку сам милион пута изнова и изнова преиспитивала. Није лако, али ја сам се увек водила у животу идејом да ћемо једном морати да одемо од родитеља и да се осамосталимо, зато мислим да је сада то лакше него касније. И, да, урадите то, идите да студирате у другу државу, осамосталите се.

Ја сам студент на интердисциплинарном смеру IŠMR, информатике и математике са студирањем на два факултета и са усавршавањем за будућег инжењера вештачке интелигенције на Факултету за информатику и рачунарство и Факултету за математику и физику. Као једна од пет изабраних балканских представника, од дванаест укупно, имам ту част да вам пренесем све што вас занима о конкретном студирању у Љубљани.

Првенствено пријаве се шаљу у фебруару, а да ли сте примљени, сазнајете тек у септембру, значи после свих наших испита за факултет. Губићете живце и одустајаћете сваки дан, али када сазнате да су баш вас изабрали у мору деце, добићете додатну снагу да идете даље. Само, од почетка, када одлучите, морате да раскрстите сами са собом у шта се упуштате. Овде влада потпуно другачији систем него у Србији. Сви возе бицикле и ретко кога ћете током радних дана видети да шета. Недељом су све радње затворене, што вам даје додатне могућности да истражите ову малу, али прелепу државу. Ако долазите из Београда, великог града, као што ја долазим, биће вам јако чудно да се навикнете да вам се све налази на само двадесет минута пешачења. Нема толико гужви, и поред тога, сви људи су успоренији и мирнији. Време је и у току зиме и у току лета хладније, али увек можете да ускочите у воз и одвезете се, за само два сата, до мора. Сви људи су генерално више спортисти обучени него код нас. Нећете наићи на фабрике по граду и свуда је зеленило.

А за студенте, мислим да је ова држава прави рај са преко 30 различитих факултета у држави и пет градова који вам нуде веома високо школовање. Једна ретка ствар коју људи не схватају, јесте битност дипломе Европске уније. Са свим програмима који трају три године, лако ћете моћи да упишете мастер студије на државним факултетима широм Европе. Када се опредељујете да студирате у Србији, та могућност постаје много тежа. Студирање је бесплатно за држављанине бивше СФРЈ и постоји одређени број места за нас иностране студенте.

Што се тиче папирологије на сајтовима, ако се мало удубите, можете све да нађете на енглеском језику. Наравно да је са те стране лакше уписивати факултет у неком од српских градова, али немојте да губите наду када наиђете на неку препреку, јер се сетите да је на хиљаде људи пре вас прошло баш кроз исто то и преживели су.

Сматрам да је за нас, иностране студенте, највећи проблем језик. Међутим, ту је курс словеначког језика који можете брзом и лако пријавом да упишете и да ништа не плаћате. Тако да поред студирања учите и нови језик. Ако се пак одлучите да га учите раније, постоје велики број курсева словеначког, али ја бих вам препоручила Друштво Словенаца у Београду, или једноставно можете да позовете амбасаду Републике Словеније и да се

распитате да ли можда организују групе за учење словеначког језика. Поред свега тога увек преко друштвених мрежа можете да се пријавите на велики број семинара које држе Словенци на енглеском језику за иностране студенте. На тај начин можете да стекнете велики број пријатеља са целог Балкана, па и да учите словеначки заједно. Такође, можете да стекнете и велики број пријатеља којима је матерњи језик словеначки преко друштвених мрежа. Језик је тежак само зато што јако подсећа на наш. Онда се ту многи људи изгубе у размишљању да ли је нешто исправно или није. Што се тиче разумевања, ми их са добрим слушањем око 80% разумемо, наравно ако се ради о Љубљанчанима. Као и у свакој држави, па тако и у Словенији постоје дијалекти и тешко их је разликовати. Тако да ћете нека предавања употпуности разумети, а нека само половину.

Будите спремни и да се трудите око људи. Словенци нису особе које ће вам први прићи и због тога нису много дружељубиви. Често их више пореде са Немцима, него са нама Балканцима. Али ако се допаднете неком Словенцу, он ће вас заволети и понашаће се према вама као према неком члану породице јер код њих у култури и менталитету је породица најбитнија. Нису им толико битни новци, што можемо да видимо по броју електричних аутомобила по граду, броју електричних бицикала, броју дрвећа... Никада доста набрајања позитивних ствари у вези са овом државом. Поред тога, позиција самог града Љубљане је одлична. Аустрија, Италија, Швајцарска, Немачка само су на који сат возом или аутобусом удаљени. Не постоје границе тако да ћете без проблема моћи да пропутујете Европу у једном даху, али свакако да се вратите свом мирном животу у Љубљани.

Што се тиче исхране и смештаја, постоји велики избор и за наше стандарде ако шаљемо студента у иностранство, веома је јефтино. Храну можете да добијете преко бонова за само три ебра у преко 100 ресторана у држави. Оброци су обилни и састоје се од супе, главног јела, салате и, по избору, воћа или колача. Најчешће се око факултета налазе или ресторани где можете да једете или стандардне мензе, где је оброк јефтинији. Што се тиче самог смештаја, изгубићете време и време док га не нађете. Нажалост, инострани студенти немају могућност да добију дом сем ако немају неку одређену стипендију или у својој држави или у самој Словенији. Када будете тражили стан, имајте на уму да су они скупљи него домови и да су овде собе које се изнајмљују много скупе у односу на Београд. Колико су неке ствари јефтиније и лакше прихватљивије, тако су неке ствари ипак подигнуте на неки виши ниво због стандарда у самој држави. Мени је требало две недеље од када сам дошла у Љубљану да нађем нормалан смештај. Поред тога, истражите по интернету, као што сам и ја, можете да одседате у приватном дому који је опет јефтинији од становања у стану.

Што се тиче самог превоза у граду, постоје само аутобуси, који су много ређи него у Београду. Нема много линија које спајају два дела града, а и поред тога људи се и ретко возе бусом, тако да никада нису гужве у јавном превозу. Можете да извадите месечну карту и да се возите милион пута, али немојте да се играте са тим. Овде људи добијају огромне казне због својих прекршаја, зато ако вас ухвати контрола без карте нећете се тако лако извући као у Београду.

Ако сте љубитељ читања, књиге овде су веома скупе тако да вам препоручујем да их понесете из свог места. Књиге за факултет су веома скупе, зато професори практикују да их вам дају у пдф фајловима. Постоје две велике библиотеке које раде свим данима сем суботом, и годишња чланарина кошта три еура. Сваки факултет има своје библиотеке које улазе у цену када плаћате пријаву на факултет и можете да је користите у било које доба дана.

Ствар која је мене највише купила, јесу старији студенти који су учлањени у огроман број секција на факултетима, али и изван, и самим тим организује се повелики број скупова који су бесплатни за студенте. Тако је ова недеља проглашена недељом кафе, па су студенти правили кафу испред факултета и делили је свим пролазницима, а и самим студентима. Такође су и организовани скупови где се упознају студенти виших година са нама бруцошима, али такође и упознавање свих нових студената.

„Оно сам што јесам данас, због избора које сам направио јуче“ – „Седам навика веома успешних људи“ од Стивена Р. Кавиа

Лена Башић, бивша ученица 3/5

ДЕТЕ ЈЕ ДЕТЕ ДА ГА ВОЛИТЕ И РАЗУМЕТЕ

Прве недеље октобра обележава се Дечја недеља, па је прави тренутак да се подсетимо шта то подразумева. Сви треба да знамо да постоји Конвенција о правима детета тј. Међународни документ усвојен 20. Новембра 1989. Године на Генералној скупштини Уједињених нација.

Свако дете на планети земљи има права која СВИ морамо поштовати. Деца имају своја грађанска, политичка, социјална, економска, здравствена и културна права. Права детета се могу представити кроз четири области: право детета на живот, развој и опстанак; партиципацију; недискриминацију и најбољи интерес детета.

Свет нам је свима обећао да ће бринути о нама, да ће нам пружити сигурност и заштиту. Свет жели да добијемо најбоље образовање, да будемо срећни и поштовани. И ми верујемо.

А шта желимо?

Желимо да достигнемо своје потпуне потенцијале и да нам одрасли у томе помогну. Желимо да имамо коме да се обратимо када имамо проблем. Боримо се да не трпимо ниједну врсту насиља, нити експлоатације. Не желимо да будемо злоупотребљена група ни у једном случају. Желимо да имамо права да изнесемо свој став и да нас одрасли заиста чују.

Једино заједно удружени, дечја права можемо остварити и поштовати.

Књиге које морате да прочитате

Препорука за књиге никад доста! Веома је лепо чути да су многи млади током 2020. И 2021. Почели да читају. Испоставило се да узети књигу у руке добровољно није толики баук. Уколико сте и ви постали читалац током карантина, или сте пак још од раније љубитељ књига, овде издвајам три наслова која ће вас можда заинтересовати.

Крадљивица књига – Маркус Зусак

“Ево једне мале чињенице: умрећете”. Смрт је Лизел у очи погледала чак три пута. Време је нацистичке Немачке и Смрт никада није била оволико упослена. Лизел је девојчица чији су родитељи одведени у концентрациони логор и која сада живи у старатељској породици. Ово је прича о томе како је једна крадљивица књига успела да заинтересује Смрт, нашег приповедача. Ова књига је дефинитивно једно од оних дела која остају са вама до краја живота. Иако писана мрачно и искрено, стил је у исто време ведар и пун наде тако да вас натера да размишљате о ономе што сте прочитали. Није једна од оних књига које се „гутају”, јер вам за њу требају пажња, мир и честе паузе. Ипак, када је прочитате, она чини да је готово осећате у вама, као да је нешто опипљиво. Међутим, не брините, нећете бити једини - ова књига успела је да одушеви, дирне и расплаче многе читаоце широм света.

Шест врана – Ли Бардуго

Ако бисте на интернету претражили који су највољенији и најчитанији романи међу младима, сигурно бисте наишли на “Шест врана” од Ли Бардуго. Ова књига, наравно, с разлогом има толику популарност! Огроман број тинејџера успео је да се саосети са шест главних ликова и пронађе се у њима. Они су дружина коју је саставио Каз Брекер, криминалац из Кетердама, који планира да упадне у најзаштићеније утврђење непријатељске државе. Све би учинио да стекне богатство те смишља план за наизглед немогућу мисију. Ипак, упркос шансама, Казу се придружује још пет отпадника друштва, који су на то пристали само из сопствене користи. Тада још увек не знају колико ће им људи, који им у почетку изгледају као супарници, постати драги. Тако се испоставило да је ово роман о повезаности и нераскидивости пријатељства. Прича о оним пријатељима који вам постану породица. Ова неизвесна авантура у стању је да заинтересује и нељубитеље читања. Начин на који су ликови написани, као и свет у коме су смештени, натераће вас, као и многе друге, да пожелите да се придружите овој чудноватој дружини отпадника!

Дрво Лажи – Френсис Хардинг

Радња књиге “Дрво Лажи” од Френсис Хардинг смештена је у крај 19. Века у Енглеској. Главна јунакиња Фејт рођена је у породици палеонтолога чија репутација изненада опада. Када се цела породица одсели на мало острво Вејн, дешава се нешто неочекивано: Фејтин отац бива убијен. Тако почиње прича о девојци која ће сама покушати да реши убиство за које сви верују да је суицид. Уз помоћ дрвета лажи она ће покушати да дође до решења, али једино што изгледа као да јој успева, јесте уплитање у мрежу лажи које је створила. Напета, мистериозна и тајанствена, ово је књига која ће вас држати на ивици столице. После помало спорог почетка, ипак следи велики заплет чије разрешење нећете моћи да дочекате. Кроз причу ћете увидети моћ лажи, важност истине. У роману се јављају и феминистички мотиви. „Дрво Лажи” оставиће такав утисак да ћете пожелети још делова. Заиста је с разлогом једна од оних књига за коју многи сматрају да је вредна читања.

Марија Ракић 1/6

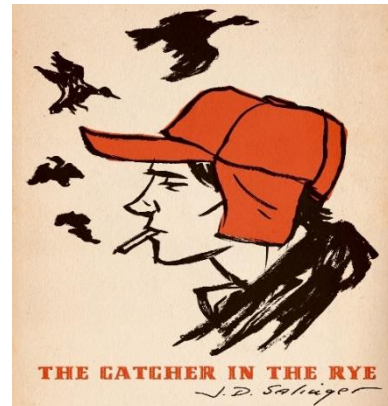
Књиге које морате да прочитате

Од када су способни да говоре, људи имају потребу да причају приче, стварају уметност и препричавају догађаје. Настанком писма и описмењавањем, та потреба се преноси на папир и добијамо писану реч. Већ вековима људи пишу и из тог писања проистекло је море књига и писаца. У том мору постоји много добрих дела и озбиљних писаца. Нека од њих позната су и цењена у читавом свету, но постоје и она дела која можемо назвати неоткривеним бисерима. Нажалост, у нашем друштву, а поготово међу младима, немамо развијену културу читања која је веома важна. Ипак, битно је да се трудимо да то променимо и у томе нам у великој мери може помоћи добар избор књиге. У мору добрих књига и различитих укуса тешко је изабрати оне најбоље и због тога сам у овом тексту одабрала две књиге које морате прочитати.

Ловац у житу, Цером Д. Селинцер

Очигледно је да постоји нешто посебно у књизи за коју је Селиндеру било потребно готово 10 година да је напише, с обзиром на то да интересовање за њу не опада ни након 70 година.

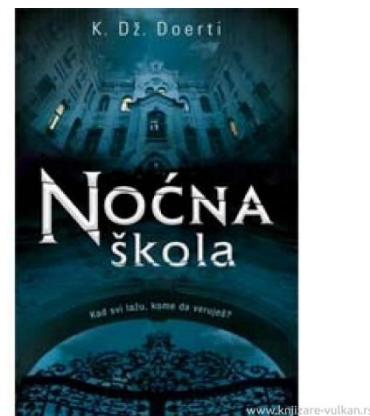
Радња прати 17-годишњег Холдена Колфилда, током три дана која проводи у Њујорку, након што је избачен из приватне средње школе Пенси. Прича говори о проблемима главног јунака да се уклопи и прихвати сурови свет у коме живи, поготово након смрти једне њему врло блиске особе. Холден током боравка у Њујорку доживљава низ ситуација, које га на крају доводе до душевне болнице.

Ноћна школа, К. Ц. Доерти

Самим тим што спада у фикцију, Ноћна школа је књига мало другачијег жанра од претходних.

Главна јунакиња је средњошколка Ели, која мрзи цео свет након нестанка њеног брата за кога је била врло везана. Након што направи, последњи у низу, проблем, родитељи је шаљу на Академију Симерију. На први поглед обична школа, она крије многе тајне. Након што сазна да је сва технологија овде забрањена Ели ће схватити где је дошла. А након што буде нападнута схватиће да никоме у школи не може да верује. Упознаје и мистериозног Картера који крије бројне тајне. Ели ће бити принуђена да буде сналажљива како би преживела, а њени напади панике јој уопште нису од помоћи.

Андреа Симић ½

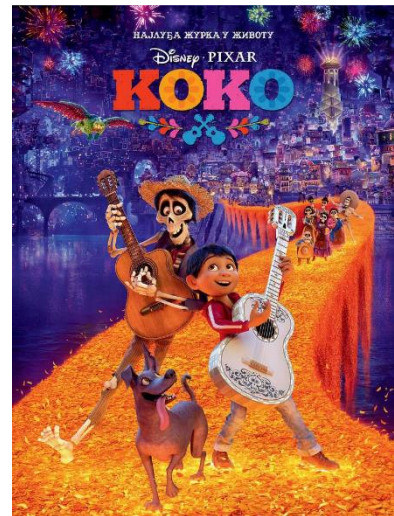
Анимирани филмови које морате да погледате!

Свако има другачији укус и интересовање за различите ствари, па тако и за филмове. Постоје разни жанрови: љубавни филм, комедија, драма, хорор, фантастика...али мени се највише свиђају анимирани филмови. Они могу да буду различитог жанра, посебно ми се свиђа анимирана комедија. Гледала сам доста разних анимираних филмова и сваки ме је одушевио на свој начин.

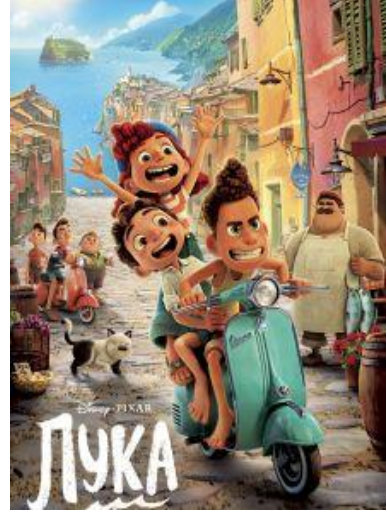
„У мојој глави“ овај филм ме је очарао. Он говори о животу једне тинејџерке и о томе шта се све дешава у њеној глави. Овај филм ме је дотакао зато што сам и ја истих година и разумела сам све кроз шта је та девојчица пролазила. У њеним мислима постојало је једно место где је пет различитих емоција, (престављени као људи), управљало њеним расположењима. То су били: срећа, туга, љутња, гађење и забринутост. Међу њима главна је била срећа и она је увек могла да поправи сваки проблем који се дешавао у том малом центру мисли. Емоције нису знале како да се понашају у неким тренуцима, али су зато баш као и девојчица, заједно учили на неким поступцима. Разни дугмићи на командној табли у центру мисли допринели су да се створе нова сећања и значајни тренуци за памћење.

„Коко,“ овај филм сам гледала више пута и сваки пут ме је све више изненађивао. На крају сваког гледања пустила бих сузу јер ме је филм стварно погодио. У њему се говори о дечаку који је хтео да подели свој таленат – свирање гитаре, али његова породица није подржавала идеју о стварању музике. Дечак сазнаје да је имао претка који је био познати музичар и распитује се о њему. Дечак зна да је тај предак оставио своју породицу због музике и да зато не сме да свира али његова јака жеља и не одустајање га доводи до жељеног циља. Одлазећи у свет духова, сазнаје ко му је био предак и праву истину о свему. Вративши се у стварни свет, говори истину својој породици, која после тог сазнања подржава дечака у његовим сновима.

„Лука“ овај филм је до недавно играо у биоскопима, а заправо су га написали сценаристи који су писали претходна два филма која сам поменула. Чим сам то сазнала, знала сам да морам да га одгледам. Филм је, по мом мишљењу, божанствен. У њему се говори о прелепом пријатељству и поверењу међу пријатељима. Дечак који, заправо, живи у свету другачијих, поморских бића и које он сам и јесте, жели да посети свет изван воде и његове лепоте. Једног дана, скупивши храброст, усуди се да погледа ван површине воде и упознаје друго морско створење које прерушено живи на обали (сваки пут кад их дотакне вода они се претворе у морска бића која људи лове). Заједно одлучују да освоје награду на такмичењу, мотоцикл, желећи да обиђу цео свет. Своју тајну крију, и нипошто не сме да се открије ко су заправо али због околности, тајна излази на видело. Жртвујући се једно за друго, обојица откривају своје идентитете, али то раде заједно. Народ их на крају прихвата, а један од њих, награду коју су освојили, мења за нешто друго, нешто што је његов друг јако желео.

Ово су неки од мојих омиљених филмова које бих сваки пут могла да гледам, опет и опет. Од свег срца их препоручујем, јер колико год филм и ликови нису стварни, емоције јесу. Понекад откријемо нека нова осећања и то пробуди неке нове мисли о свету и себи. Проширујемо видике и истражујемо наше границе, све више сазнајемо о себи и другима. Увек можемо видети нешто ново и нешто што је стварно посебно.

Јована Мајер I-7

ФИЛМОВИ КОЈЕ МОРАТЕ ДА ПОГЛЕДАТЕ!

Свако од нас има неке хобије у којима ужива. Неко ужива играјући фудбал, неко читајући књиге, а ја, лично, уживам гледајући филмове. Не постоји ништа што може више да ме опусти као што је то добар филм. Зашто толико волим да гледам филмове, искрено, не знам ни сама. Вероватно је то зато што сваки филм има неку своју поуку, из сваког филма могу да научим нешто ново и скоро сваки филм ме натера на размишљање. Радње многих филмова су ме подсетиле на неке ситуације и тренутке из мог живота и много филмова ми је управо „показало“ како да се поставим у неким ситуацијама и шта бих тада требало да урадим. Наравно, постоје и филмови који ми се нису допали само због тога што не могу да се поистоветим са главним ликовима, већ и због саме радње.

Не постоје одређени жанрови филмова које волим да гледам или које прескачем. Акционе филмове, ипак, некако највише волим, али понекад изаберам и неки научно-фантастични, криминалистички или љубавни филм, или ипак то буде неки мјузикл или

комедија. Као велики љубитељ филмова, одлучила сам да са вама поделим неколико њих који су на мене оставили најјачи утисак и који су ми се највише допали.

Енола Холмс (Enola Holmes)

„Енола Холмс” је вероватно најзанимљивији филм који сам погледала у скорије време. Оно што ми се највише допало у филму су мистерије и загонетке које овај филм чине невероватно занимљивим. Радња филма прати младу Енолу, сестру чувеног детектива Шерлока Холмса, у потрази за побеглом мајком. На том путу упознаје младог принца који је, такође, у бекству, и заједно путују у Лондон где ће Енола покушати да пронађе мајку. Да би пронашла мајку, Енола мора да прати трагове у виду загонетки које јој је она оставила. Решавајући те мистерије, открива занимљиве детаље о својој мајци које до тада није знала. Енола није једина у породици која трага за одбеглим чланом. То, такође, раде и њена браћа, Шерлок и Мајкрофт, који су у потрази за својом млађом сестром. Главне улоге тумаче Мили Боби Браун, Хенри Кавил, Сем Клафлин и Хелена Бонам Картер.

Оушнових осам (Ocean's Eight)

„Оушнових осам” је акционо-хумористички филм у којем се говори о планирању пљачке на балу Мет Гала. Деби Оушн, сестра Денија Оушна, планира пљачкање огрлице брэнда „Кртије”, непроцењиве вредности. За овај готово немогућ план, потребно је да оформи врхунску екипу и да са њима успешно изведе невероватну пљачку. Оформивши екипу, Деби се, заједно са остатком тима, баца на посао. Њихов тим је до детаља израдио план како да украду ову скупоцену оглицу, а да притом не буду ухваћене и одведене у затвор. Да ли ће њихов брилијантан план успети или не, гледаоци могу да сазнају у наставку филма. У главним улогама су Сандра Булок, Кејт Бланчет, Ен Хатавеј, Минди Калинг, Сара Полсон, Аквафина, Ријана и Хелена Бонам Картер.

Мале жене (Little Women)

Филм „Мале жене” је један од оних филмова који, када га погледате, једноставно останете без текста. У филму се говори о четири сестре које се на свакаке начине боре са животним околностима. Џо, Ејми, Мег и Бет Марч су главне јунакиње овог филма са чијим се животима упознајемо још у њиховим раним годинама. Радња филма је јако занимљива, јер нам приказује и њихову прошлост, али и садашњост која је потпуно другачија. Филм говори о пожртвованости ове четири младе жене, али и о пожртвованости њихове мајке која их све држи на окупу. И поред свих тешких околности кроз које пролазе, главне јунакиње показују огромну љубав једна према другој, што ми се највише допало у овом филму. У главним улогама су Серше Ронан, Ема Вотсон, Флоренс Пју, Елајза Сканлен, Лора Дерн, Тимоти Шаламе и Мерил Стрип.

Ђаво носи Праду (The Devil Wears Prada)

Радња филма “Ђаво носи Праду” прати уредницу познатог модног часописа „Runway”, Миранду Пристли и Енди Сакс, девојку која је дипломирала новинарство и добија посао Мирандине асистенткиње. Миранда доминира светом високе моде, а својим асистенткињама задаје скоро немогуће задатке. Енди је речено да би за њен посао убило милион девојака и да ће јој се након годину дана исплатити, јер јој рад са Мирандом доноси могућност да се запосли у било ком часопису. Оно што се мени највише допало у филму су Ендини покушаји да се уклопи у свет високе моде. Главне улоге у филму припале су Мерил Стрип, Ен Хатавеј, Емили Блант и Стенлију Тучи.

Лавиринт: Немогуће бекство (The Maze Runner)

“Лавиринт: Немогуће бекство” је први филм у трилогији филмова базираних на истоименој књизи. У филму се говори о главном јунаку Томасу који, лифтом, доспева на ливаду окружену зидовима лавиринта. Ко је он, заправо, и како је доспео на то чудновато место, сазнаје тек у наставку филма када му се постепено враћа памћење. Томас није једини који се налази на том месту. Ту су и мушкарци различитих година који се баве разним пословима, међу којима је и проналазак излаза из лавиринта. У филму има доста акције као и научнофантастичких детаља који овом филму дају изванредну радњу. Наставак овог филма је “Лавиринт: Бег кроз згариште”. Главне улоге у филму тумаче Дилан О’Брајен, Каја Скоделарио, Томас Броди-Сангстер, Ки Хонг Ли и Вил Полтер.

Осветници: Рат бескраја (Avengers: Infinity War)

Још један научнофантастични филм који ми се допао јесте филм “Осветници: Рат бескраја”. Радња филма приказује како се различите групе хероја удружују како би победили злог јунака Таноса. Такође, покушавају да спрече Таноса да сакупи свих шест Камена бескраја, који су му потребни како би уништио универзум. Током целог филма је присутна огромна неизвесност, што чини да гледаоци уживају у сваком минути филма. Филм обилује невероватним визуелним ефектима што га чини још занимљивијим. Радња се наставља у филму “Осветници: Крај игре”, који је, такође, један од мојих најдражих филмова. У филму глуме многи изванредни глумци, као што су Роберт Дауни Џуниор, Крис Хемсворт, Марк Рафало, Крис Еванс, Скарлет Јохансон, Крис Прат и други.

Капетан Америка: Зимски војник (Captain America: The Winter Soldier)

“Капетан Америка: Зимски војник” је један од мојих омиљених филмова. Овај суперхеројски филм је наставак филма “Капетан Америка: Први осветник” у ком капетан Стив Роџерс, заједно са Наташом Романов и Ником Фјуријем, покушава да открије заверу у организацији ШИЛД – а. У решавању ове мисије, спречава их и Зимски војник, убица, којег у наставку филма покушавају да пронађу и разоткрију.

Оно што је мени било јако занимљиво, јесте акција која је присутна у скоро сваком минути филма и која га чини толико добрим и интересантним. Још једна занимљива ствар у вези овог филма је учествовање наше чувене глумице, Бранке Катић, која се на екрану појављује у свега пар минута. Постоји и наставак филма, а то је филм под називом “Капетан Америка: Грађански рат”. Главне улоге тумаче Крис Еванс, Скарлет Јохансон, Самјуел Л. Џексон и Себастијан Стен.

Јована Живковић 1-4

Колико млади данас воле позориште?

Позориште

Позориште је место где се успоставља директна комуникација између глумаца и публике. Глумци на сцени комуницирају са публиком тако што комбинују глуму, песму, плес, говор... У позоришту се играју представе различитих жанрова: комедије, трагедије, мјузикли... На пример, у Београду постоји позориште које је познато по томе што се у њему изводе само мјузикли, а то јесте Позориште на Теразијама. Наше највеће позориште је Народно позориште.

Заинтересованост младих

Већина младих данас ретко посећује позориште. Постоје велике предрасуде о позоришту међу омладином. Сви сматрају да позориште није толико занимљиво и због тога рађе одлазе у биоскоп. Сматрам да је то велика грешка зато што у позоришту можемо видети глумце уживо, њихове способности и таленат, као и искрене емоције. Такође, мислим да је јако важно ићи у позориште како би се људи што више посветили култури. Децу треба од малих ногу водити у културне установе и учити их да, када су слободни, искористе то време

паметно и што чешће погледају неку представу. Тих пар сати у позоришту помогну људима да тренутно забораве на своје проблеме и обавезе и опусте се. Младима је данас веће задовољство да у вечерњим сатима посете неки кафић или клуб, него да погледају добру представу. У слободно време сви се рађе одреде за одмарање код куће и коришћење друштвених мрежа. Таква незаинтересованост веома штети позоришту и може довести и до потпуног губитка културних установа.

*Позориште на Теразијама

Предлози представа

Хипноза једне љубави

Предлажем свима да погледају ову представу јер је веома интересантна и поучна. Наиме, представа говори о проблемима и односима у породици, људима који се само баве својим животом и не схватају потребе других људи. Главни ликови представе јесу: Ранко и Соја који имају ћерку Милу. Они су очајни, веома им је тешко и не могу да се помире са тим да ће њихова ћерка ускоро отићи од куће са човеком којег воли. Ова представа се игра у позоришту „Звездара театар“.

Тешко је рећи збогом

Ова представа је, такође, веома поучна. Представа прати причу троје младих људи, девојака Ене и Тее, које су истовремено и најбоље другарице, и младића Давора. Из ове представе можемо извући велику поуку, а то је да нам и људи, за које сматрамо да им можемо све рећи, веома лако могу забити нож у леђа. Теа је веома млада девојка која само жели да што више времена проведе са својим момком Давидом. Они пролазе кроз веома тешку ситуацију зато што је Давиду посао најбитнији. Теа се поверава својој најбољој другарици Ени у нади да ће јој она помоћи да реши свој проблем, а не изневерити је и разочарати. Ову представу, такође, можете погледати у „Звездара театру“.

Трпеле

Представа говори о једном од највећих проблема данашњице – НАСИЉУ. Било то насиље у породици, вршњачко насиље или било какав други вид насиља, заиста је време да томе кажемо: СТОП. Представа представља животе жена и њихове проблеме у браку. Говори због чега данас многе жене имају проблем да кажу да су у опасности и до чега доводи тај њихов страх. Сматрам да је веома важно погледати ову представу јер много тога можемо научити и можда, заиста, ми можемо бити неко ко ће сутра помоћи некоме да се извуче из овако великог проблема и спаси свој живот. Трејлер из представе оставићу овде:

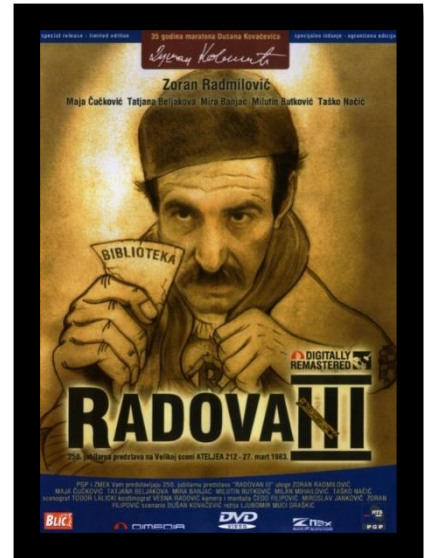
<https://www.facebook.com/www.bdp.rs/videos/trpele-trejler/747307199335204/>

Љубав и мода Ово је један од најзанимљивијих мјузикла које сам икада погледала и свима бих га препоручила. Рађен је по истоименом филму. Ово је првенствено прича о љубави и пријатељству, о разним вредностима које су данас занемарене. У представи има и плесних и музичких тачака. Свима бих препоручила ову представу јер ћете се поред забаве и слатко насмејати.

Занимљивост

Једна од занимљивости везаних за позориште јесте да је глумац Зоран Радмиловић имао своју представу по имену „Радован трећи“. Ова представа је из извођења у извођење била све интересантнија публици зато што никада није била иста. Сваки пут додавао би нешто ново и играо би је на другачији начин него што је то чинио претходних пута. У то време карте за ову представу биле су најтраженије.

Анастасија Јаковљевић 1/5

Како се уписати на ФДУ

Моје име је Милица Стефановић. Ове године сам уписала Факултет драмских уметности, Одсек монтажа. У основној школи сам почела да се интересујем за видео садржај, од серија, музичких спотова па до you tube снимака. Волим да истражујем ствари које ме интересују. Почела сам да учим детаљније о филму, веровала у себе и исплатило се. Свима бих препоручила да изађу на пријемни зато што стекнете дивно искуство и сусрећете се са нечим потпуно новим. Када први пут дођете на пријемни неког уметничког факултета, није вам свеједно, али треба да пронађете баланс у себи, удахнете дубоко и дате све од себе.

Пријемни је трајао недељу дана. Састојао се из три круга. Први круг је тест, углавном из области опште културе и филма. Садржи 60 питања која су на заокруживање. Проверава се ваша заинтересованост за сам филм као и информисаност за актуелне догађаје у свету уметности. У другом кругу приказујете себе, свој живот и ваша интересовања кроз видео снимак од три минута, ваша аутобиографија. Излазите пред комисију и разговарате о вашем раду. Трећи круг је монтажа видео исечка. Добијете исечак из неког филма који траје око пет минута. На вама је да здравом логиком одредите како би та радња требало да се одигра. Након завршетка, опет разговарате са комисијом, која овај пут тражи од вас да појасните свој поступак монтирања. Пре другог круга пријемног, осећала сам своје срце у петама, обзиром на то да први пут излазим пред комисију и треба себе да представим у најбољем светлу, али у исто време да останем доследна и искрена. Месецима пре пријемног имала сам доста различитих мисли у глави, некад су то биле позитивне, а некад негативне мисли. Потрудила сам се да их потиснем и не дозволим да ме уздрмају. Поразговарала сам са

својом колегиницом Маријом Гојачанин, која је такође уписала монтажу на Факултету драмских уметности, и описала ми је свој доживљај пријемног у пар реченица:

“Највећи утисак који је остао са пријемног је да траје вечно. А што се ближио последњи круг, то сам све више развијала хроничан бол у стомаку. Међутим, оно што је битно током самог трајања другог круга и разговора са комисијом, јесте да не дозволиш трећи да те поједе. Тада само треба да будеш свој и искрен. То је веома битно. Ја сам се нашалила у једном тренутку и то је учинило атмосферу опуштенијом, или макар мене, што је већ било довољно. После другог круга, нисам уопште знала како је тачно прошло. Била су помешана осећања. Свакако сам наставила да се спремам за следећи круг. Под спремање, такође, спада и слушање музике и шетање кроз простор са дрвећем покрај факса као део опуштања и чување концентрације за финале. Демонстраторка коју сам добила у трећем кругу је била дивна и пријатна и када преживиш то, већ ти постане доста лакше. Цео процес, почев од припреме самог пријемног, остао ми је у заиста лепом сећању и целокупно искуство веома значајно. Иако је на моменте било доста стресно. И вруће.”

Милица Стефановић, бивше 4/6

Музика као медиј за преношење порука

Увод

Сви смо некада гледали филм или серију где нам се није допало како је урађена музика током појединих сцена, али нисмо могли да објаснимо зашто. Одговор на то питање је једноставан – музика игра велику улогу у нашим животима и може нам променити осећања и доживљаје током филма или серије. Замислите да гледате романтичан филм, а у позадини је музика која је типична за хорор. Шта би сте помислили током гледања? Можда да ће се нешто страшно десити, и да се двоје људи не воле колико нам се чинило?

Емоције

Када чујемо одређену мелодију, акорд или композицију јаве нам се различите емоције и осећања. Зашто је то тако? Различити склопови акорда или тонова нам јединствено утичу на одређене делове у мозгу. Зато се најчешће каже да су дурски акорди “срећни”, а молски “тужни”. Када чујемо брзу, живахну, дурску музику, одмах повезујемо са неким веселим и разиграним догађајима (пример: В. А. Моцарт – “Мала ноћна музика”). Са друге стране, ако би се у позадини филма чула исто тако брза и живахна, али молска музика, имали бисмо осећај да је неко у журби, или да ће се нешто лоше десити, и добићемо сасвим другачији ефекат од дурске музике (пример: Лудвиг ван Бетовен: “Месечева соната” – III став).

Утицај различите музике на исте речи

У филму или серији веома је битно каква је глума, тј. Како глумци представљају лик који играју. Цела прича може се променити ако глумац прикаже гримасу која није прикладна за сцену, и да нам пошаље погрешну поруку. Исти ефекат има музика. Замислите да нека особа у филму изговори реченицу попут “Сутра идем да га видим”. Када би у позадини била весела музика, помислили бисмо да је особа срећна што виђа тог човека. Са друге стране, када би била мистериозна музика у позадини, запитали бисмо се ко је тај човек, и шта ће се десити када та особа буде отишла да се види са њим.

Утицај пауза на ситуацију

Веома често композитори експериментишу са паузама свих врста. Подељена су мишљења – неки сматрају да паузе нису музика, а други да су њен саставни део . Композитор Џон Кејџ написао је контроверзно дело по имену “4’33”. Наиме, то је композиција у којој се не чује ништа – комплетно дело су само паузе. Изводи се тако што музичари на сцени не свирају ништа, већ чекају да прође 4 минута и 33 секунде (то је просечно време колико човеку траје пажња док се не дешава ништа). Цела идеја Кејџа била је да сваки пут та композиција “звучи” другачије, а да ми нисмо тога ни свесни. Током те паузе може се чути неки шапат, отварање торбе или лупкање ногом о под, и Џон је све то сматрао музиком. У филму, паузе су веома битне, јер понекад сцена без музике може у целости променити своју поруку у односу на ону коју прати мелодија. У хорор филмовима, музика у позадини је веома битна, али често ћете чути да се она неочекивано прекине, па се само нпр. Чује ход појединца и ништа више. Музика се након те паузе враћа постепено, од скоро нечујне, до јаче мелодије.

Музика као јединствени језик за цео свет

Где год на свету да пустимо веселу музику људи ће разумети њену поруку. На целој Земљи су песме за децу сличне, јер већини деце највише одговара таква музика. Они који слушају класичну музику, могу препознати ко је компоновао поједино дело иако чују то дело први пут, управо јер су препознали уникатни стил тог композитора. Музика је универзални језик за све људе, и зато има велику улогу као преносилац одређених информација.

Тијана Бутарчић 2/2

МЕДИЈИ И УЧЕЊЕ ЈЕЗИКА

Предности које у учењу језика пружају нови медији

Наша генерација је далеко више изложена страним језицима и чак принуђена да их учи и користи како би учествовала у све присутнијем паралелном социјалном универзуму који нам нуди интернет. Енглески језик је захваљујући томе постао глобални начин комуникације и готово да га више не сматрамо страним језиком.

За разлику од наших родитеља, који су морали да уче стране језике искључиво кроз школски систем или у школама страних језика, технолошка револуција нам је омогућила бројне иновативне и знатно лакше начине учења. Осим тога, понуда језика који би могли да изаберемо готово да није ограничена, док су наши родитељи могли да се одреде за један од најзаступљенијих светских језика (енглески, француски, немачки, руски, италијански и шпански). Тако на пример, уколико пожелимо да учимо свахили, који се говори у великом делу подсахарске Африке, не би био проблем да пронађемо професора који би нам давао часове путем интернета.

Поред “online” часова, који представљају традиционални начин учења уз примену модерне технологије, постоји читав низ других начина за учење, попут апликација (Duolingo), он лајн речника (Google Translate, Duden, Thesaurus), али и платформи на којима гледамо серије и филмове на оригиналном језику уз текст превода (или тзв. Титл) на енглеском језику (Netflix, Amazon, HBO).

Из ове перспективе, тешко је замислити да су наши родитељи пре тридесет година морали да врте странице речника како би сазнали њено значење, што данас можемо сазнати притиском на дугме. Професори нам путем екрана наших рачунара долазе у кућу и држе часове, док су наши родитељи често морали да изгубе време у превозу како би стигли у школе страних језика. Ми своје способности конверзације на страном језику увежбавамо у разговору са пријатељима из разних делова света, док су наши родитељи са нестрпљењем ишчекивали путовања или летовања и надали се да ће тамо упознати некога из земље чији језик тако марљиво уче.

Мој избор медија за учење страног језика

Мој омиљени медиј, који ми је свакако помогао да обогатим своје знање енглеског језика, али и да почнем да учим шпански језик је Netflix. Готово неприметно, током гледања бројних шпанских филмова и серија, присвојила сам речи, фразе, граматичке конструкције и почела полако да разумем о чему главни јунаци говоре и без титла на енглеском или немачком језику (који говорим). То ме је натерало да почнем да користим и апликације за учење језика, али и да размишљам о озбиљнијим видовима учења овог језика, попут узимања часова. У мом случају, слух и способност имитирања значајно олакшавају учење језика и мислим да ми је због тога овај начин учења близак.

Препоручила бих свакако комуникацију са другарима из целог света путем различитих друштвених мрежа, јер то усавршава нашу способност комуникације на страном језику.

ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ – САВЕЗНИЦИ ИЛИ НЕПРИЈАТЕЉИ

Друштвене мреже су постале саставни део нашег живота. На питање да ли су нам оне савезници или непријатељи, расправља се са многих становишта, нарочито психолошког. Мишљења су подељена, и док једни мисле да је живот просто незамислив без њих, други заговарају чињеницу да је живот био много једноставнији, лепши и испуњенији пре њих.

Размишљајући како да на најбољи начин одговорим теми, саставио сам самостално пар питања у виду анкете и поделио их испитаницима које сам поделио у млађу и старију групу. У млађу групу спадају другари из клуба, другари из школе, браћа и сестре старости између 11 и 16 година, а у старију групу спадају родитељи, рођаци и познаници старости између 35 и 60 година.

Сумирајући одговоре долазим до следећег закључка: постоји велика разлика у мишљењу између ове две групе.

- Да ли мислите да су друштвене мреже наш савезник или непријатељ?

Млађа група је одговорила да су савезници, док је код старије популације приметна осцилација у одговорима, али више одговара закључку да су непријатељ.

- Које су, по вашем мишљењу, добре стране друштвених мрежа?

Обе групе су сагласне да је то повезивање са драгим особама путем друштвених мрежа, брзо добијање информација, готови садржаји који су нам потребни за школу или посао, брзо слање информација у свим облицима на великим даљинама, итд.

- Које су лоше стране друштвених мрежа?

Млађа популација одговара да је проблем што постајемо мета различитим особама са којима не желимо да се дружимо. Старија група је фокусирана на здравствени моменат и сматра да друштвене мреже лоше утичу на психу, вид, расположење, доступност непримереног садржаја, доступност разним профилима личности који могу да нам науде (мисле на педофиле, преваранте...), доприносе да се физичка активност сведе на минимум што изазива гојазност, депресију, асоцијалност...

- Колико времена проводите дневно на друштвеним мрежама?

Одговор је поражавајући. Млађа популација већину свог слободног времена користи за то да буде на друштвеним мрежама било које врсте, док старија популација наводи да је то у просеку од 1 до 3 сата, што свакако није мало.

- Да ли бисте могли да замислите свој живот без друштвених мрежа?

Млађа популација је искључива и каже да би им живот био незамислив, док је код старије популације мишљење подељено.

- Да ли знате на који начин да заштитите свој профил, налог?

Млађа популација тачно зна како то да уради док код старије популације није све јасно.

- Да ли си некада доживео узнемиравање на било који начин путем друштвених мрежа?

Већина млађе популације истиче да су се сусрели са неким видом узнемиравања, док старија група није имала ситуације које би завредиле пажњу.

- „Да ли друштвене мреже користиш само ради забаве?

Обе групе су сагласне да се поред забаве развила и навика и неки вид зависности од друштвених мрежа: “ Па дан почиње и завршава се њима...” (цитирам речи испитаника из старије групе)

На основу свега овога што сам сазнао од својих испитаника, на основу свог личног искуства и на основу прочитаног, сматрам да се друштвене мреже могу сврстати и у групу савезника и у групу непријатеља. Разлога за то је безброј. Сматрам да је данас живети живот, свој или туђ, немогућ без друштвених мрежа. Забрињава чињеница да се време које се проводи на друштвеним мрежама утростручило у односу на пре неколико година. Запоставља се физичка активност, непосредно дружење, разговори очи у очи, све више се „бежи“ у виртуелни свет, свет где су сви срећни, насмејани, леви, дотерани, ситуирани... Поставља се питање, зашто баш неко ко је био толико срећан и насмејан на друштвеним мрежама изврши суицид?

И док ово пишем размишљам колико ја времена проводим на друштвеним мрежама?! Не смем ни да кажем. Не користим друштвене мреже активно, само када сам на тренингу и када озбиљно учим (читај: родитељи одузели телефон...)

Вукашин Јакшић 1/8

Интервју са ученицима

Почела је школска година , наше жеље и амбиције за што бољим успехом постају све веће. Питала сам ученике зашто су се одлучили за Шесту гимназију као школу у којој ће провести наредне четири године.

Марија Поповић

Завршила сам Основну школу „ Милоје Васић“ у Калуђерици . Била сам одличан ђак, а највише волим српски језик и физичко васпитање. Шесту гимназију сам уписала зато што је једна од најбољих у Београду. После гимназије ћу вероватно уписати Правни факултет.

Вања Вукомановић

Завршила сам Основну школу „Јован Поповић“. Била сам одличан ђак, омиљени предмети су ми енглески и ликовно. Ликовно волим јер ми један од хобија и цртање. Шесту гимназију сам уписала јер су је и моје сестре похађале. Што се тиче будућности, нисам сигурна ни који ћу факултет уписати, али године ће показати.

Маринко Дадић

Завршио сам Основну школу „ Јелена Ћетковић“. Био сам одличан ђак , највише волим математику и географију. Ову школу сам уписао због много препорука које сам добијао, али и због дуге традиције. Још увек немам представу чиме бих се бавио у будућности, али сигурно ћу завршити факултет!

Јана Живковић

Завршила сам Основну школу „ Иван Горан Ковачић“. Била сам одличан ђак, волим српски, руски, историју . Уписала сам гимназију јер и даље немам интересовање према неком занимању, али сигурно ћу завршити факултет.

Михаило Илић

Завршио сам Основну школу „ Јанко Веселиновић“. Био сам одличан ђак , волим географију и физику. Шесту гимназију сам уписао јер је једна од најбољих. У будућности бих волео да се прославим као спортиста .

Анђела Јовановић 1-4

Шеста пише поезију

Птице

У себи осећам тишину, која боли
више него речи
Смисао делује непостојеће, апстрактно
У мени тужно дете чека, на коленима од
падања подераним, клечи

Покушај стајања на ампутиране ноге тежи је
него што се чини
Хајде сада такав, у висине се високе вини...
Полети као птица и слободан буди..
Ипак смо ми сви само обични људи

Свако је, кажу, ковач среће своје
А ја врло често, као талас, запљускујем обале
Срце моје остало је давно без боје
Али и без аспирације афинитета и воље
Али можда, само можда, тако је и боље

Птице ове, сигурно полетеће, иако је бол
њихових
великих крила, тешко стање, претеће
Уз залазак сунца одлазе на југ

На југ, на топлија места...али ваљда то није
још један опасни зачарани круг
Без излаза, без позитивног исказа

Јама

Самогласници

Свака реч коју кажеш
Сваки корак, поглед или пак додир
Душу ми је такла

Како се извући из ових црних мисли...
...како пребродити страх...

Како се померити са капије пакла?
Неоснована бол, коју наносим себи сама
Када ће томе крај, када ће бољи дани...
Све је отишло у провалију, то дубока је
јама

Јама у којој станују бесне животиње
У којој и и по обданици мрак
Мојих тужних емоција дугачак је крак

Протеже се далеко, обузима ме целу

Дани су једнолични, око мене неко стање
влада...

Кажу да последња умире нада

Људски је осећати, па чаки патити

Сваки секунд траје дуго и дубоко у себи се
надам да ћеш се некада вратити

Вратити да видиш силни вео боје плаве

Као океан што има дубину

Вратити се када изађем из ове пусте таме

Без наизглед, срећног краја јаме

К црно, С црвено, Ф сиво, Р зелено, Ж плаво
Кататонично стање особе доводи је саму до

Одевања у црне мисли без почетка и краја

Смрт која се као црвена крв слива, кап по кап,

па онда потпуно, док не видиш капије раја

Флегматичност, попут трептаја ока, чак толико брзо...

Осетићеш преданост емоцијама, ни бело ни црно, већ сиво

Равнодушност те обузима, премишљање ти се чини фино

Размишљаш да ли у свету постоји право или је све увек криво

Живот је кажу, леп, али те море чари овог света...

Да ли ће се после променити боље или ће настати освета?

Писала Милица Лазић,
ученица трећег разреда
Шесте београдске
гимназије. Похађа
одељење 3-4, и у
слободно време воли да
се бави уметношћу за коју
верује да је врста бега од
сурове стварности.

Тест личности

Није ништа ново да људи разврставају себе по групама. Било то да је по хороскопу, крвној групи или нечему трећем, људи воле да виде већ готове информације о себи и другима. Најновије популарно разврставање је тест личности. Овај тест, познатији као „16 Personalities“, користи више питања како би за Вас издвојио једну личност од шеснаест постојећих.

За сада постоје четири веће групе особина и свака се састоји од по четири типа људи.

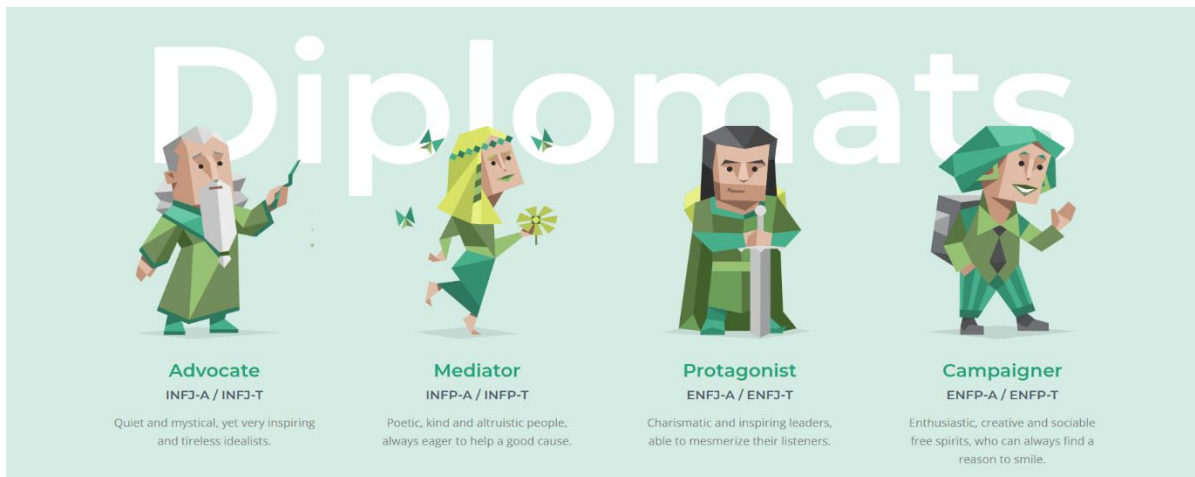
Када урадите дати тест, писаће вам доста личних особина и карактеристика, као и многе ствари о којима нисте размишљали. Да би смо покрили све типове, укратко ћемо написати о сваком.

Кренућемо од групе „Аналитичара“. Овај тип људи често воли идеје и нагађања више од праћења стварности. Као резултат тога, ризикују да их надмаше они који једноставно седну и обаве посао. Веома су знатижељни и више воле сами нешто да науче него да то исто науче од неког другог. Деле се на „Архитекте“ који су маштовити и стратегијски мислиоци и имају план за све; „Логичаре“, иновативне изумитеље са незаситном жељом за знањем; „Команданте“, неустрашиве, маштовите вође са јаком вољом, који увек проналазе начин или га створе; и на „Дебатнике“, паметне и радознале мислиоце који не могу да одоле интелектуалном изазову.

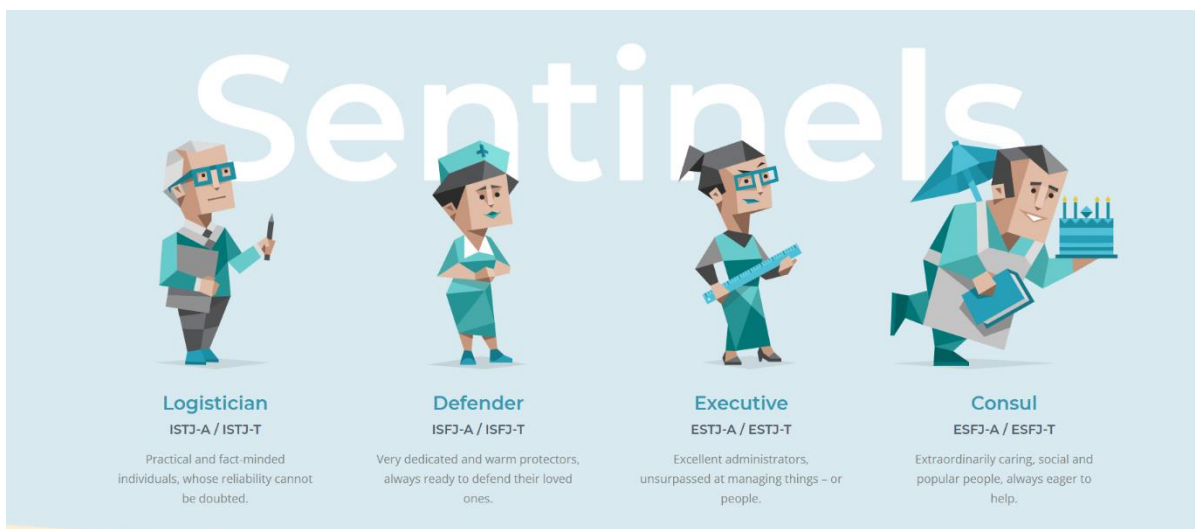

Следећа група јесу „Дипломате“ који се фокусирају на емпатију и сарадњу, блистајући у дипломатији и саветовању. Људи који припадају овом типу групе су кооперативни и маштовити, често играју улогу хармонизатора на свом радном месту или у друштвеним круговима. Ове особине чине дипломате топлим, емпатичним и утицајним појединцима, али и стварају проблеме када постоји потреба да се ослањају искључиво на хладну рационалност или доносе тешке одлуке. У ову групу спадају „Адвокати“, тихи и тајанствени, али врло инспиритивни и неуморни идеалисти; „Посредници“, поетични и љубазни људи, увек радо учествују у добрим делима; „Протагонисти“, харизматичне и

инспиративне вође, у стању да фасцинирају своје слушаоце; и „Активисти“, ентузијастички, креативни и друштвени особе слободног духа који увек нађу разлог за осмех.

После њих следе „Стражари“. У њих спадају „Логистичари“, практичне особе, фокусиране на чињенице, у чију се поузданост не може сумњати; „Браниоци“, веома посвећени и топли заштитници, увек спремни да заштите своје вољене; „Извршиоци“, одлични администратори, ненадмашни у управљању стварима – или људима, и „Конзули“, изванредно саосећајни, друштвени и популарни људи који увек радо помажу другима. Ове подгрупе људи веома су кооперативне и врло практичне, прихватају и стварају ред, сигурност и стабилност где год да стигну. Људи који припадају једној од ових врста имају тенденцију да буду вредни, педантни и традиционални, и истичу се у логистичким или административним областима, посебно онима који се ослањају на јасне хијерархије и правила. Ови типови личности се држе својих планова и не беже од тешких задатака – међутим, такође могу бити врло нефлексибилни и невољни да прихвате различита гледишта.

Последња група, коју ћемо навести јесу „Авантуристи“. Ови типови су најспонтанији од свих и такође деле способност повезивања са својим окружењем на начин који је изван домета других типова. Авантуристи су практични и блистају у ситуацијама које захтевају брзу реакцију и способност размишљања. Они су мајстори алата и техника, користећи их на много различитих начина, од савладавања физичких алата до убеђивања других људи. Није изненађујуће да су ти типови личности незаменљиви у кризама, занатима и продаји, међутим, њихове особине их такође могу гурнути ка предузимању ризичних подухвата. Представници овог типа јесу „Виртуози“, неустрашиви и практични експериментатори, мајстори свих алата; „Авантуристи“, флексибилни и шармантни уметници, увек спремни да истражују и доживе нешто ново; „Предузетници“, паметни, енергични и врло перспективни људи, који уживају у ризикантним подухватима и за крај имамо „Извођаче“, спонтане, енергичне и ентузијастичне забављаче, живот никад није досадан поред њих.

Истина је да је лако читати људе ових дана, али да ли знате да прочитате сами себе? Иако је спонтан, овај тест Вам може приказати пуно сопствених особина за које нисте ни знали да имате, као и да Вам помогне да упознате друге људе још више. Осим основних информација, на крају теста моћи ћете да видите које познате особе из историје али и садашњице су исти тип личности као и ви.

То би било све, уколико желите, тест можете пронаћи на овом линку: <https://www.16personalities.com/free-personality-test>

Катарина Дракулић III-5

Уредник: Зринка Шандор, Жељко Матић и Лазарела Лововић

Лектор: Славица Влачо

Техничка подршка: Мина Лазић 3/6

